

Arrest

nr. 237 470 van 25 juni 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. DE PONTIERE
Veemarkt 5
8900 IEPER

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 20 februari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 januari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 mei 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat H. DE PONTIERE en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. U bent geboren op (...) en afkomstig uit Alkhan- Yurt (Tsjetsjenië). U sloot in 1989 een traditioneel huwelijk met O.M. (...), waarna u bij uw man in het naburige dorp Kulary (Tsjetsjenië) ging wonen. Op 08/08/1990 werd uw zoon K.M. (...) geboren. Vanwege gynaecologische complicaties werd u nadien afgeraden nog meer kinderen te krijgen, maar u raakte toch opnieuw zwanger. Vanwege de hoogrisico-zwangerschap reisde u voor de bevalling naar Moskou, waar u op 12/12/2000 van uw dochter M.M. (...) (ov X) beviel. In 2004 gingen u en uw echtgenoot uit elkaar, nadat uw man u dwong te kiezen tussen hemzelf of uw moeder, die weduwe was en aan Alzheimer leed.

U keerde terug naar uw ouderlijke huis in Alkhan Yurt, waar u als mantelzorger bij uw moeder inwoonde. Uw dochter M. (...) verbleef bij u, uw zoon K. (...) bleef bij zijn vader wonen. Uw dochter ging 3 à 4 keer

per maand op bezoek bij haar vader. U werkte als oppas en jullie werden soms financieel geholpen door uw broer die in België woont en elk jaar op bezoek kwam. In 2014 overleed uw moeder.

In november 2017 kwam uw ex-partner naar uw huis. Hij liet u weten dat er zich een huwelijkskandidaat had gemeld die met uw dochter wilde trouwen. Uw ex-man zou zich hiermee akkoord verklaard hebben en eiste dat u het nodige zou regelen voor het huwelijk. U probeerde zich te verzetten tegen zijn beslissing en zei dat jullie dochter nog te jong was omdat ze nog net geen 17 jaar oud was, maar uw ex-partner hield het been stijf. U besepte dat het geen zin had zich verder te verzetten en gaf voor de schijn toe. U kreeg tot maart 2018 de tijd om alle voorbereidingen voor het huwelijk te treffen.

Toen u het nieuws aan uw dochter vertelde werd ze hysterisch. Ze wilde absoluut niet trouwen en zeker niet met een onbekende. Na het gesprek met uw ex wilde uw dochter niet meer op bezoek gaan bij haar vader. Telefoontjes van haar vader wimpelde ze af. U besloot het land te verlaten om uw dochter te beschermen.

Op 11 februari verliet u uw dorp en reisde u samen met uw toen minderjarige dochter per minibus naar Brest. Jullie binnenlandse paspoorten werden afgegeven aan de chauffeur. Met jullie reispaspoorten in bezit reisden jullie vanuit Brest per trein naar Polen op 21 februari. Aan de Poolse grens diende u een verzoek tot internationale bescherming in, waarbij jullie reispaspoorten werden ingehouden.

Na een kleine maand in Polen verbleven te hebben reisden jullie door naar België, waar uw zoon K.M. (...) woont, alsook uw broer V.M. (...) (ov 4.894.272), en uw zus M.M. (...) (ov 5.852.575). U kwam in België aan op 20 maart 2018 en diende op 18 mei 2018 een verzoek tot internationale bescherming in. U legt geen enkel document voor ter staving van uw verzoek.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt immers dat er indicaties zijn dat u met ernstige geheugenproblemen kampt. Bij gebrek aan medische vaststellingen door een arts, die de aard en ernst van uw geheugenproblemen kunnen verduidelijken, werden er u uit voorzorg steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal.

Zo werden de notities van het persoonlijk onderhoud naar u en uw advocaat verstuurd na afloop van het gehoor, zodoende u de gelegenheid te geven om het gehoorverslag samen met uw dochter te overlopen (u heeft diverse familieleden die het Nederlands voldoende machtig zijn) en eventuele correcties of omissies alsnog mee te delen aan het CGVS (CG p.19). Ook werd u en uw advocaat de gelegenheid gegeven na het persoonlijk onderhoud nog een psycho-medisch attest te overleggen van uw toestand (CG p.19). Tot slot werd uw dochter M. (...), die als minderjarige op uw bijlage werd geregistreerd bij het indienen van uw verzoek tot internationale bescherming, uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud met behulp van een Tsjetsjeense tolk. Op die manier konden eventuele belangrijke omissies of een verkeerde weergave van de feiten tijdens uw persoonlijk onderhoud, worden uitgesloten.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het Commissariaat-generaal kan in uw hoofde en in hoofde van uw dochter echter geen gegronde vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of reële vrees voor het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, vaststellen.

U vreest de gedwongen uithuwelijking van uw dochter door uw ex-man, alsook mogelijke represailles jegens uw persoon omdat u uw dochter hieraan hielp ontkomen. U baseert zich hiervoor op het feit dat uw ex-man in november 2017 naar uw huis kwam, hij u mededeelde dat hij een huwelijkskandidaat voor jullie dochter had gevonden en hij u vroeg alle nodige voorbereidingen te treffen voor het huwelijk.

Er moet vooreerst opgemerkt worden dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd. U slaagt er echter niet in uw vrees voor vervolging afdoende te concretiseren.

Zo blijft u erg vaag over het kernaspect dat aan de grondslag ligt van uw vrees: u kan immers geen enkele informatie verstrekken over de huwelijkskandidaat waaraan uw dochter zou worden uitgehuwelijkt. U en uw dochter zouden niet op de hoogte zijn geweest van wie uw dochter zou moeten huwen (CG p.12). U kan geen enkel relevant aspect van de identiteit van deze man noemen en u heeft zich hier kennelijk evenmin over geïnformeerd, noch bij de vader van uw dochter, noch bij een vriendin die het dorp van uw ex-man woonde (CG p. 12-13, 14). U stelt dat u "geen zin had om te weten te komen wie hij is en hoe hij is". Aangezien een eventueel huwelijk met deze man de reden zou zijn voor jullie vertrek uit uw land van herkomst, mag verwacht worden dat u zich minstens zou geïnformeerd

hebben over de identiteit van alle betrokken partijen, te meer daar deze informatie van belang kon zijn bij de inschatting van uw kansen om zich eventueel aan een gedwongen huwelijk voor uw dochter te onttrekken, bijvoorbeeld door zich elders in de Russische Federatie te vestigen.

Ook blijkt uit uw verklaringen dat u en uw dochter zelfs geen enkele ernstige poging ondernamen om zich te verzetten tegen een gearrangeerd huwelijk of zelfs maar kenbaar te maken dat uw dochter tegen het huwelijk gekant was. Er kan pas sprake zijn van een 'gedwongen' huwelijk wanneer minstens één van beide huwelijkspartners zich tegen het voorgenomen huwelijk verzet, maar desondanks door anderen gedwongen wordt om het huwelijk aan te gaan. Gezien de afwezigheid van enig openlijk verzet van uw dochter, en ook de afwezigheid van het uitvoeren van dwang (door bedreiging of geweld) door derden jegens uw dochter, kan niet zonder meer aangenomen worden dat de huwelijksplannen die uw ex-partner voor uw dochter smeedde, zonder meer kunnen gelijkgeschakeld worden met een 'daad van vervolging'.

Hoewel uw dochter overstuurd was toen u haar het nieuws over een nakend huwelijk meedeelde en zij dreigde zichzelf iets aan te doen, hebben u en uw dochter geen enkel initiatief genomen om het verzet van uw dochter aan te kaarten bij haar vader of de tegenpartij. Immers, nadat uw ex-man u in november 2017 – tijdens jullie eerste en enige contact sinds jullie scheiding in 2004 (CG p.11, 12) - zou hebben meegedeeld dat hij een huwelijkskandidaat had gevonden voor uw dochter (CG p.12), zouden jullie geen enkel contact meer hebben gehad met elkaar (CG p.12). Ook uw dochter zou sedertdien het contact met haar vader vermeden hebben (CG p.13). Bij telefonisch contact met haar vader verzoon ze excuses om niet meer op bezoek te moeten gaan bij hem, maar ze vertelde haar vader nooit dat zij tegen een huwelijk gekant was (CG p.13), noch heeft haar vader ooit het onderwerp bij zijn dochter ter sprake gebracht (CG p.13). U geeft aan dat u voor de schijn had aangegeven akkoord te zijn met de plannen, omdat het volgens u 'geen zin had om hem tegen te spreken' (CG p.12). Dergelijke uitleg is niet afdoende. De loutere veronderstelling dat uw ex-man geen nee zou aanvaarden en met geweld een huwelijk zou afdwingen, is niet objectief onderbouwd en volstaat dan ook niet om aan te tonen dat u en uw dochter in jullie land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat jullie betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en u blijft hier in gebreke. Er dient immers opgemerkt te worden dat luidens uw verklaringen er zich geen andere feiten of incidenten hebben voorgedaan sinds de melding van het voorgenomen huwelijk door uw ex-man in november 2017, tot aan jullie vertrek uit jullie land van herkomst op 11 februari 2018. Ook na jullie aankomst in België heeft u niets meer van uw ex-man gehoord of vernomen en deden er zich geen incidenten voor (CGp.11, 12, 18), hoewel uw in België wonende zoon zijn vader had ingelicht van jullie aankomst in België, en zowel u als uw ex-man contact onderhouden met jullie gemeenschappelijke zoon (CG p.17-18).

De door u aangehaalde vrees voor vervolging in uw hoofde en in hoofde van uw dochter is dan ook ongegrond.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de situatie in Tsjetsjenië sinds het uitbreken van een gewapend conflict tussen de autoriteiten en de rebellen in 1999, drastisch is veranderd. Gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. De rebellenbeweging, die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, is grotendeels uitgeschakeld. Er zijn nog versnipperde, slapende cellen actief die zich in naam aan IS verbonden hebben, maar die weinig georganiseerd zijn en niet in staat zijn tot georganiseerde, grote acties. De slagkracht van de rebellengroepen is beperkt en uit zich in kleinschalige, gerichte aanvallen ten aanzien van de ordediensten. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Tsjetsjenië niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er actueel

voor burgers in Tsjetsjenië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat de door u aangehaalde medische problemen (hartklachten, hoge cholesterol, geheugenproblemen) geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Volledigheidshalve moet worden vermeld dat ten aanzien van uw broer, V.S.M. (...) (ov 4.894.272), en uw zus, M.M. (...) (ov 5.852.575), door het Commissariaat-generaal respectievelijk op 20/03/2006 en op 31/08/2018 werd overgegaan tot de erkenning van hoedanigheid van vluchteling. Deze beslissing heeft echter geen invloed op de uwe; iedere asielaanvraag wordt immers op zijn individuele merites beoordeeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekster beroept zich in wat zich aandient als een enig middel op de: "Schending van de artikelen 48, 48/3, 48/4 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en, de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 en van de algemene zorgvuldigheidsplicht, van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur".

Verzoekster betoogt dat:

"De beslissing niet in het minst rekening houdt met de uiterst zorgelijke situatie van vrouwen in Tsjetsjenië (Algemeen Ambtsbericht Russische Federatie, december 2018, p. 67);

Dat in het Nederlandse Ambtsbericht het volgende wordt gezegd:

(...)

Dat zulks in de praktijk betekent dat alleen de vader beslist over de vraag met wie de dochter zal trouwen;

Dat daarover geen enkele discussie kan plaatsgrijpen en dat de autoriteit van de vader nooit in vraag mag of kan gesteld worden;

Dat noch de politieke autoriteiten in Tsjetsjenië, noch de religieuze autoriteiten iets wensen te veranderen aan deze rolverdeling;

Dat, integendeel, deze autoriteiten sinds 2015 meer en meer vasthouden aan de traditionele rolverdeling binnen het gezin en een uitdrukkelijke politiek volgen in die zin;

Dat het ongehoord zou geweest zijn dat een vrouw vragen stelde over de huwelijkskandidaat en een dochter zich absoluut niet kan verzetten op de een of andere wijze, zoals de beslissing voorhoudt, tegen de huwelijksplannen van vader;

Dat de Commissaria-Generaal verplicht is rekening te houden met de meest recente gegevens en door dit niet te doen het zorgvuldigheidsbeginselen schendt;

Dat het niet is omdat de vader niet in de gelegenheid gesteld werd om geweld te gebruiken tegen moeder en/of dochter, dat er daardoor geen vervolging zou zijn in de zin van de wet;

Dat niemand kan verplicht worden geweld af te wachten alvorens op de vlucht te slaan;

Dat de situatie van vrouwen in Tsjetsjenië en de situatie van de verzoekende partij in het bijzonder, in strijd was en is met art. 14 van het E.V.R.M. hetgeen een van de grondrechten uitmaakt van onze samenleving;

Dat de beslissing aldus de art. 48, 48/2 en 48/3, §2a schendt".

Omtrent de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, doet verzoekster voorts gelden:

“De vlucht van de verzoekende partij niets te maken heeft met de burgeroorlog van destijds, maar wel met de uiterst zorgelijke positie van de vrouw in Tsjetsjenië, die geen rechten heeft en die nergens naartoe kan, in geval van geweld door haar ex-echtgenoot;

Dat een vernederende behandeling en zeker een bedreiging van het leven of de persoon, uitdrukkelijk voorzien zijn in art. 48/4 van de Vw.;

Dat het geciteerde Ambtbericht uitdrukkelijk stelt dat daders van gedwongen huwelijken, eerdergerelateerd geweld, zelden berecht worden en dat dergelijke praktijken sociaal zijn geaccepteerd hetgeen leidt tot verzwijging en strffeloosheid;

Dat ook op dit punt de beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel schendt, nu het zich niet steunt op de meest recente beschikbare gegevens;

Dat de beslissing tevens art. 48/1 schendt”.

2.2. Verzoekster vraagt op basis van het voorgaande om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.3. Verzoekster voegt ter staving van haar betoog een uittreksel uit het Algemeen Ambtsbericht van december 2018 inzake de Russische Federatie bij het verzoekschrift (bijlage 3).

3. Beoordeling van de zaak

3.1. Artikel 48/1 is een bepaling die niet in de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) is opgenomen. Derhalve kan verzoekster zich hierop niet beroepen.

3.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist voorts dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoekster preciseert niet op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, dewelke overigens op louter algemene wijze bepalen welke vreemdelingen als vluchteling dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kunnen worden erkend, zouden (kunnen) zijn geschonden. De schending van deze artikelen wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

3.3. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

3.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.5. Dient in dit kader vooreerst te worden opgemerkt dat verzoekster de bestreden beslissing aanvecht noch betwist waar terecht wordt vastgesteld dat aan de in haren hoofde vastgestelde bijzondere procedurele noden op passende wijze en middels de nodige steunmaatregelen werd tegemoet gekomen, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

3.6. Verzoekster laat de bestreden beslissing eveneens geheel ongemoeid waar inzake haar medische problemen gemotiveerd wordt:

“Tot slot dient te worden opgemerkt dat de door u aangehaalde medische problemen (hartklachten, hoge cholesterol, geheugenproblemen) geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoekster deze geheel ongemoeid laat, onverminderd overeind.

3.7. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoeksters verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekster al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.8. Verzoekster stelt bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een vrees voor vervolging te koesteren ten aanzien van haar ex-echtgenoot, die haar dochter wilde uithuwelijken en die haar ten gevolge van het feit dat zij haar dochter hieraan hielp ontkomen aan represailles zou riskeren te onderwerpen. Verzoekster baseert zich hiervoor op het gegeven dat haar ex-echtgenoot in november 2017 naar haar huis kwam, meedeelde dat hij een huwelijkskandidaat had en vroeg om de nodige voorbereidingen te treffen.

Het louter aanhalen van dergelijke vrees volstaat op zich echter niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook steeds te worden getoetst aan objectieve vaststellingen en verzoekster dient in dit verband deze vrees *in concreto* aannemelijk te maken. De bewijslast berust daarbij in beginsel bij verzoekster zelf.

In tegenstelling met wat verzoekster in het onderhavige verzoekschrift tracht te laten uitschijnen, blijkt in dit kader uit de door haar aangehaalde en geciteerde informatie, te meer nu hierin uitdrukkelijk gesteld wordt dat het onduidelijk is op welke schaal dit gebeurt, in het geheel niet dat het loutere gegeven een meisje of vrouw te zijn en in Tsjetsjenië aanwezig te zijn zou volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees om te worden onderworpen aan de in deze informatie vermelde praktijken van gedwongen huwelijken, ontvoering wegens gedwongen huwelijken, eengerelateerd geweld, vrouwenbesnijdenis en polygamie. Uit deze informatie blijkt geheel niet dat gedwongen huwelijken in Tsjetsjenië de regel uitmaken. Evenmin kan hieruit worden afgeleid dat weigeringen van zulke huwelijken door moeder of dochter steevast of doorgaans leiden tot eengerelateerd geweld. Voorts is deze informatie van louter algemene aard en heeft deze geen betrekking op de persoon van verzoekster of haar dochter. Dergelijke algemene informatie kan niet volstaan om aan te tonen dat verzoekster en haar dochter bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst daadwerkelijk dreigen te worden geïsoleerd of vervolgd. Verzoekster dient zulks *in concreto* aannemelijk te maken.

In dit kader wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Zo blijft u erg vaag over het kernaspect dat aan de grondslag ligt van uw vrees: u kan immers geen enkele informatie verstrekken over de huwelijkskandidaat waaraan uw dochter zou worden uitgehuwelijkt. U en uw dochter zouden niet op de hoogte zijn geweest van wie uw dochter zou moeten huwen (CG p.12). U kan geen enkel relevant aspect van de identiteit van deze man noemen en u heeft zich hier kennelijk evenmin over geïnformeerd, noch bij de vader van uw dochter, noch bij een vriendin die het dorp van uw ex-man woonde (CG p. 12-13, 14). U stelt dat u “geen zin had om te weten te komen wie hij is en hoe hij is”. Aangezien een eventueel huwelijk met deze man de reden zou zijn voor jullie vertrek uit uw land van herkomst, mag verwacht worden dat u zich minstens zou geïnformeerd hebben over de identiteit van alle betrokken partijen, te meer daar deze informatie van belang kon zijn bij de inschatting van uw kansen om zich eventueel aan een gedwongen huwelijk voor uw dochter te onttrekken, bijvoorbeeld door zich elders in de Russische Federatie te vestigen.

Ook blijkt uit uw verklaringen dat u en uw dochter zelfs geen enkele ernstige poging ondernamen om zich te verzetten tegen een gearrangeerd huwelijk of zelfs maar kenbaar te maken dat uw dochter tegen het huwelijk gekant was. Er kan pas sprake zijn van een ‘gedwongen’ huwelijk wanneer minstens één

van beide huwelijkspartners zich tegen het voorgenomen huwelijk verzet, maar desondanks door anderen gedwongen wordt om het huwelijk aan te gaan. Gezien de afwezigheid van enig openlijk verzet van uw dochter, en ook de afwezigheid van het uitvoeren van dwang (door bedreiging of geweld) door derden jegens uw dochter, kan niet zonder meer aangenomen worden dat de huwelijksplannen die uw ex-partner voor uw dochter smeedde, zonder meer kunnen gelijkgeschakeld worden met een 'daad van vervolging'.

Hoewel uw dochter overstuurd was toen u haar het nieuws over een nakend huwelijk meedeelde en zij dreigde zichzelf iets aan te doen, hebben u en uw dochter geen enkel initiatief genomen om het verzet van uw dochter aan te kaarten bij haar vader of de tegenpartij. Immers, nadat uw ex-man u in november 2017 – tijdens jullie eerste en enige contact sinds jullie scheiding in 2004 (CG p.11, 12) – zou hebben meegedeeld dat hij een huwelijkskandidaat had gevonden voor uw dochter (CG p.12), zouden jullie geen enkel contact meer hebben gehad met elkaar (CG p.12). Ook uw dochter zou sedertdien het contact met haar vader vermeden hebben (CG p.13). Bij telefonisch contact met haar vader verzoon ze excuses om niet meer op bezoek te moeten gaan bij hem, maar ze vertelde haar vader nooit dat zij tegen een huwelijk gekant was (CG p.13), noch heeft haar vader ooit het onderwerp bij zijn dochter ter sprake gebracht (CG p.13). U geeft aan dat u voor de schijn had aangegeven akkoord te zijn met de plannen, omdat het volgens u 'geen zin had om hem tegen te spreken' (CG p.12). Dergelijke uitleg is niet afdoende. De loutere veronderstelling dat uw ex-man geen nee zou aanvaarden en met geweld een huwelijk zou afdwingen, is niet objectief onderbouwd en volstaat dan ook niet om aan te tonen dat u en uw dochter in jullie land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat jullie betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en u blijft hier in gebreke. Er dient immers opgemerkt te worden dat luidens uw verklaringen er zich geen andere feiten of incidenten hebben voorgedaan sinds de melding van het voorgenomen huwelijk door uw ex-man in november 2017, tot aan jullie vertrek uit jullie land van herkomst op 11 februari 2018. Ook na jullie aankomst in België heeft u niets meer van uw ex-man gehoord of vernomen en deden er zich geen incidenten voor (CG p.11, 12, 18), hoewel uw in België wonende zoon zijn vader had ingelicht van jullie aankomst in België, en zowel u als uw ex-man contact onderhouden met jullie gemeenschappelijke zoon (CG p.17-18).

De door u aangehaalde vrees voor vervolging in uw hoofd en in hoofd van uw dochter is dan ook ongegrond."

Verzoekster slaagt er niet in om afbreuk te doen aan de voormelde motieven.

Dat het ongehoord zou zijn geweest om vragen te stellen over de huwelijkskandidaat die haar ex-echtgenoot in gedachten had voor haar dochter, wordt door verzoekster op generlei wijze gestaafd of hard gemaakt en is niet aannemelijk. Bovendien kan uit verzoeksters eerdere, voormelde verklaringen worden afgeleid dat zij weldegelijk de mogelijkheid had om hierover vragen te stellen aan haar ex-echtgenoot of aan haar vriendin die in diens dorp woonde, doch dat zij naliet dit te doen omdat zij "geen zin had om te weten te komen wie hij is en hoe hij is". Omwille van de voormelde, in de bestreden beslissing aangehaalde redenen, mocht echter weldegelijk worden verwacht dat zij zich hierover zou hebben geïnformeerd.

Mede gelet op de hoger gedane vaststellingen inzake de door verzoekster aangereikte informatie, toont verzoekster verder in het geheel niet aan dat het onmogelijk was om minstens haar mening en verzet en deze van haar dochter te kennen te geven aan haar ex-echtgenoot om diens eventuele reactie te kennen. Redelijkerwijze mocht aldus worden verwacht dat verzoekster en haar dochter minstens een poging zouden hebben gedaan om aan de ex-echtgenoot van verzoekster te kennen te geven dat haar dochter niet wilde huwen met de huwelijkskandidaat die haar ex-echtgenoot had gevonden. Gezien zij nalieten dit te doen, betreft de stelling dat haar ex-echtgenoot geen nee zou aanvaarden en het huwelijk met geweld zou afdwingen een louter vermoeden, dat niet objectief wordt onderbouwd.

Dit geldt nog des te meer nu sedert het bezoek van verzoeksters ex-echtgenoot en ondanks dat haar dochter sedert dit bezoek duidelijk ieder contact met haar ex-echtgenoot meed zodat deze kon vermoeden dat haar dochter niet wenste te huwen, zich geen andere feiten of incidenten voordeden tot aan hun vertrek, zij ook na aankomst in België niets meer van verzoeksters ex-echtgenoot vernamen en zich ook hier geen verdere incidenten voordeden hoewel haar zoon, tevens de zoon van haar ex-echtgenoot, net als hen in België woont, zijn vader inlichtte over de komst van verzoekster en haar dochter naar België en zowel verzoekster als haar ex-echtgenoot contact onderhouden met deze zoon.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan de aangevoerde vrees voor vervolging in hoofd van verzoekster en in hoofd van haar dochter ten aanzien van haar ex-echtgenoot.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.9. In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde, hoger besproken asielmotieven, waaronder de positie van de vrouw in de Tsjetsjeense maatschappij, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Ingevolge deze vaststellingen, toont verzoekster niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Omtrent de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, wordt in de bestreden beslissing op grond van de informatie in de map 'landeninformatie' in het administratief dossier verder met recht gemotiveerd:

“Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de situatie in Tsjetsjenië sinds het uitbreken van een gewapend conflict tussen de autoriteiten en de rebellen in 1999, drastisch is veranderd. Gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. De rebellenbeweging, die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, is grotendeels uitgeschakeld. Er zijn nog versnipperde, slapende cellen actief die zich in naam aan IS verbonden hebben, maar die weinig georganiseerd zijn en niet in staat zijn tot georganiseerde, grote acties. De slagkracht van de rebellengroepen is beperkt en uit zich in kleinschalige, gerichte aanvallen ten aanzien van de ordediensten. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begrensde aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Tsjetsjenië niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er actueel voor burgers in Tsjetsjenië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is.”

Verzoekster voert ter weerlegging van de voormelde motieven geen dienstige argumenten aan. Evenmin reikt zij informatie aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de situatie in haar land en regio van herkomst zou beantwoorden aan de criteria bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg toont zij niet aan dat zij op basis van deze bepaling in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haren hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.10. Gelet op de hoger gedane vaststellingen, wordt de aangevoerde schending van artikel 14 EVRM niet dienstig onderbouwd. Voornoemd artikel kan *in casu* geen toepassing vinden daar dit artikel, dat het genot van de in het EVRM bepaalde rechten verzekert zonder onderscheid op welke grond ook, slechts kan worden ingeroepen in samenhang met een ander in het EVRM gewaarborgd recht.

3.11. Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat verzoekster de bestreden beslissing volledig onverlet laat waar terecht gesteld wordt:

“Volledigheidshalve moet worden vermeld dat ten aanzien van uw broer, V.S.M. (...) (ov X), en uw zus, M.M. (...) (ov X), door het Commissariaat-generaal respectievelijk op 20/03/2006 en op 31/08/2018 werd overgegaan tot de erkenning van hoedanigheid van vluchteling. Deze beslissing heeft echter geen invloed op de uwe; iedere asielaanvraag wordt immers op zijn individuele merites beoordeeld.”

Verzoekster toont op generlei wijze aan dat of waarom de erkenningen als vluchteling van haar broer en haar zus op haar situatie van invloed zouden (kunnen) zijn. De Raad treedt verweerder bij waar deze aangeeft dat elk dossier afzonderlijk en op individuele wijze wordt onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie gebeurt in elk stadium van de procedure. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftentwintig juni tweeduizend twintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT